

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

39. An Indulgentia Altaris privilegiati possit Cathecumenis existentibus in Purgatorio applicari? Et an sacrificium Missæ posst applicari Cathecumenis? Et docetur, quod fideles curent celebrari pro ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

rem Missæ, cui dedit stipendium. Et idè Didacus Nugnus in *Addit. ad 3. p. tom. 2. quest. 15. art. 5. q. 3. concl. 3.* sic ait: [Res certissima est, quòd quomodocumque petatur, quòd aliquis sacrificet ad liberandum animam à Purgatorio, debet offerre Sacrificium pro illa: quia si offert, ut illam liberet, iam offert pro illa, & applicat ei Sacrificium, atque adèd implicat, quòd non applicet ei satisfactionem correspondentem ex opere operato. Verum est, quòd potest simul pro aliis offerre, & ab alio suscipere stipendium Missæ legitimum: quia ex hoc nullum est impedimentum ad lucranda Indulgentiam propter rationem datam, & propter eandem rationem potest idem Sacrificium offerre pro se ipso, & velle propriam satisfactionem, quæ sibi correspondet ex opere operato, & etiam ex opere operantis.] Ita ille.

2. Sed alij ex Suarez asserunt, verba privilegij attentè expendenda esse: nam si hunc tenorem continent. *Dicendo, aut offerendo Missam pro Defuncto, liberat animam eius à Purgatorio.* Tunc necessarium erit fructum Sacrificij tali animæ in particulari applicare. Si autem solum dicatur: *Dicendo Missam, vel, Quoties Missam dixeris, toties liberet unam animam à Purgatorio.* Tunc ex vi talis privilegij satis est illud pium opus facere, etiamsi particularis fructus eius, siue ex opere operantis, siue ex opere operato tali animæ non applicetur, sed solum beneficium Indulgentiæ. Ex quo infert Pater Suarez, quòd quando quis facit opus pium, ut sibi lucretur Indulgentiam aliquam; potest nihilominus propriam satisfactionem, quam ex opere operantis habet, alteri, siue Defuncto, siue viventi applicare per modum suffragij: quia Indulgentia solum exigit executionem illius operis, non verò applicationem satisfactionis eius pro se, vel pro alio. Ex quo etiam infert, quòd si alicui concedatur Indulgentia plenaria, quoties sacrificauerit tali loco, vel tali die, vel simpliciter; posse lucrari Indulgentiam, offerendo pro alio: quia neque ex vi talis concessionis aliud exigitur, neque verisimile est, Indulgentiam illo modo impedire hoc charitatis opus. Sed circa præsentem questionem, vide, quæ dicta sunt supra in *resol. 5.*

Quæ hic est
supra Res. 6.
Sed vide
etiam doctrinam
Ref. 35. & 36.

RESOL. XXXVIII.

An magis prosit anima existenti in purgatorio Missa Altaris privilegiati, quam Indulgentia Bullæ Cruciatæ? Ex p. 9. tract. 2. Res. 16.

§. 1. **P**Utat Trullench in *Bull. Cruc. lib. 4. dub. 12. n. 4.* cæteris paribus, id est, supposita æquali causa, & certitudine utriusque indulgentiæ, vtilius, & efficacius esse animæ Purgatorij dicere pro ea Missam in Altari privilegiato, quam accipere pro ea Bullam Defunctorum. Ratio est: nam, etsi Indulgentia, quæ conceditur ratione Bullæ Defunctorum, & illa, quæ ratione Missæ in Altari privilegiato applicatur Defuncto in ratione Indulgentiæ, sint æquales, eò quòd omnes sint totales: differunt tamen in hoc, videlicet, quia Indulgentia, quæ ratione Missæ in Altari privilegiato animæ conceditur, habet insuper coniunctum illum gradum satisfactionis, Sacrificio Missæ ex diuina institutione correspondentem, quem non includit Bulla Defunctorum: ac proinde ex hac parte, cæteris paribus, vtilius esse poterit Missam pro anima Purgatorij in Altari privilegiato celebrare, quam pro ea Bullam Defunctorum accipere.

2. Dixi, *cæteris paribus, seu supposita æquali causa, & certitudine indulgentiæ*: nam si causa concedendi Indulgentiam in Altari privilegiato non est tam pro-

portionata, & certa, sicuti est illa, ratione cuius conceditur Bulla Defunctorum, hoc supposito vtilius esse defuncto accipere pro eo Bullam Defunctorum, & hoc quidem, quia hæc Indulgentia fit maior, aut locupletior; sed quia certior est, & per consequens vtilior, & efficacior. Quare regulariter loquendo, cum inter causas concedendi Indulgentias, maior, & certior, videatur illa, ratione cuius Bulla conceditur, nimirum bonum commune Ecclesiæ, quale est belli subsidium contra Infideles, ut bene aduertit Carillo in *Expositione Bullæ Defunctorum, part. 2. cap. 9. vers. Acerca non. 7.* idè, regulariter loquendo videtur vtilius, ratione certitudinis Indulgentiæ, Bullam Defunctorum pro anima accipere, quam pro ea Missam in Altari privilegiato celebrare. Etenim communiter loquendo, causa, ob quam Indulgentia cõceditur in Altari privilegiato solet esse particularis, v. g. deuotio Sancti, indigentia Ecclesiæ, &c. quæ tandem certitudinem, & proportionem præferre non videtur, sicuti causa generalis, ratione cuius Bulla conceditur. Attamen supposita æquali causa, & proportione (quod in dubio præsumendum est), vtilius est animæ Missam pro ea in Altari privilegiato celebrare, quam pro ipsa Bullam accipere Defunctorum: sed, quia communiter causa concessionis Indulgentiæ in Altari privilegiato non est tã euidens, & manifesta, sicuti est causa concessionis Bullæ, idèd consulto dictum est, loquendo regulariter; vtilius esse animæ Bullam Defunctorum pro illa accipere, quam pro ipsa Missam in Altari privilegiato celebrare. Et hæc omnia docet Trullench loco citato.

RESOL. XXXIX.

An Indulgentia Altaris privilegiati possit Cathecumenis existentibus in purgatorio applicari?
Et an Sacrificium Missæ possit applicari Cathecumenis.

Et docetur, quod fideles curent celebrari pro se Missam ante mortem, quam post? & quod plus valent pro defuncto Missæ simul & continuatè dictæ, id est, si na die dicantur, quam si in pluribus. Ex p. 9. tract. 2. Res. 27.

§. 1. **Q**Uærun Doctores, an Cathecumeni Defuncti sint capaces Indulgentiæ per modum suffragij. Et negatiuè responder Mercerus de *Sacram. in supplem. ad 3. part. D. Thomæ, q. 26. dub. 2. n. 3.* Nugnus in 3. p. tom. 2. q. 5. art. 1. q. 3. concl. 3. & Dicastill. de *lure personarum, lib. 3. cap. 6.* in quo ponit tres conclusiones. In prima inquit, Cathecumenos esse incapaces Indulgentiæ per modum absolutionis: quia Indulgentia sub tali forma, cum fit per modum potestatis iudiciariæ, solum locum habet in subditis: in Cathecumenos autem Ecclesia talem potestatem non habet. In secunda conclusione docet, Indulgentiam per modum suffragij posse ab Ecclesia cõcedi Cathecumenis, si in charitate defuncti sunt. In tertia denique conclusione ait, consuetudinem esse receptam, ut Indulgentiæ, etiam per modum suffragij, concedantur dumtaxat fidei- bus, qui cum Baptismo mortui sunt. Et præcipua ratio huius sententiæ; est quia sicuti fructus Sacrificij ex opere operato etiam per modum suffragij, restrictus est ad solos Defunctos baptizatos; ita etiam fructus Clauium circa Indulgentias per modum suffragij concessas. Itaque nullus potest esse Indulgentiæ capax, qui non sit ecclesiasticæ iurisdictioni subiectus, Atqui Cathecumenus viator non est Ecclesiasticæ iurisdictioni subiectus: ergo neque Indulgentiæ capax. Maior constat ex dictis, & colligitur ex c. *Quod autem de pan. & rem. vbi definitur, Indulgentiam non prodesse, nisi sub-*

Et ratio id etiam suadet: quia, cum concessio Indulgentiarum sit actus ecclesiasticae iurisdictionis, non procedit nisi subditis. Minor colligitur ex Trid. sess. 14. ca. 2. ubi docet, Ecclesiam in neminem actum iurisdictionis exercere posse, qui non prius in ipsam Baptismi ianua fuerit ingressus, citans illud Apostoli 1. ad Corinth. 12. *Quid mihi de iis, qui foris sunt, indicaret?*

2. Confirmatur primò: Non potest Episcopus Indulgentias concedere sibi non subditis; ergo nec Summus Pontifex Cathecumenis. Consequenter probatur: nunquid ita se habet Summus Pontifex erga Cathecumenos, quoad spirituales iurisdictionem, sicut Episcopus quoad eandem spirituales iurisdictionem erga Baptizatos sibi non subditos. Confirmatur secundò: Cathecumeni ante Baptismum non sunt capaces gratiae sacramentalis: ergo nec effectus Indulgentiarum. Consequenter probatur: quia uterque effectus confertur ex opere operato Christi: igitur si Cathecumenus non est capax vnus; neque erit capax alterius.

3. Non desunt tamen Doctores à me *alibi* citati, asserentes Cathecumenos in Purgatorio existentes, esse capaces Indulgentiarum: nam non videtur Pium excludere à beneficio Indulgentiarum Cathecumenos, qui absque culpa ex hac vita migrarunt sine Baptismo, & quoniam magno affectu recipere cupiebant. Neque videtur ad hoc obstat, eos dum viuunt, non fuisse Ecclesiae subiectos: quia subiectio ista non videtur adeo necessaria, ut ob eius defectum excludendi sint à participatione thesauri Sanctae Ecclesiae: nam fideles baptizati, qui in purgatorio existunt, neque sunt subditi Pontifici, & Ecclesiae militanti: esse autem necessarium, praecessisse talem relationem talis subiectionis, videtur gratis assertum, si tempore, quo Indulgentia lucrificari debet, non est necessaria subiectio. Addo, quòd in multis Cathecumeni viuentes sunt Ecclesiae subiecti, ut probat Nauarrus de *Inbileo*, not. ab. 31. in fine. Denique id suaderi potest ex eo, quòd Cathecumenos, certum est esse capaces suffragij: proinde si reponantur in statu gratiae, & charitatis, nihil illis deesse videtur, quin Indulgentias per modum suffragij lucrentur. Deinde Cathecumeni merito vnionis, quam per vinculum charitatis habent cum Ecclesia, sunt capaces satisfactionis per modum suffragij à priuata persona sibi oblatae: et ergo ratione eiusdem vnionis erunt capaces satisfactionis, per modum absolutionis, à publica persona legitimam potestatem habente ex communi thesauro Ecclesiae sibi applicatae. Postremum, Cathecumeni sunt quasi Religionis Christianae Nouitij: sed Nouitij Religionum sunt participes bonorum suae Religionis: ergo etiam Cathecumeni erunt participes bonorum Religionis Christianae, cuius sunt Nouitij. Et idò ex his rectè dixit doctissimus Pater Bardi in *Dial. Crit. part. 4. tract. 4. cap. 3. sect. 5. num. 3.* quòd vtraque opinio probabiliter sustineri potest, licet ipse negat, tanquam probabiliori, adhaereat.

4. Sed ego cum Amico in *curso Theol. 10. 8. disp. 20. sect. 7. n. 17.* quoad Cathecumenos defunctos probabilis existimo, eis per modum suffragij prodesse Indulgentias. Moueor: quia Cathecumeni Defuncti non sunt amplius sub potestate Ecclesiae, cui limitatè concessa est potestas Indulgentiarum, vt non nisi sibi subiectis eas concedere valeat; sed sub potestate Christi, qui sua Passione omnibus profuit. Vnde, sicut est ipsorum Redemptor quoad culpam condonationem, & gratiae infusionem, ita & perfectus Redemptor quoad poenae remissionem.

5. Sed nota etiam, hic magnam extare controuersiam inter DD. an Sacrificium Missae possit applicari Cathecumenis: Affirmat Bartholomaeus à S. Fausto *lib. 1. de Indulg. q. 80.* Idem docet Scortia de *Sacrificio* *lib. 4. cap. 1. num. 5.* de Cathecumenis, qui non solum viuunt, sed etiam desiderant, & petunt Baptis-

mum. Sed negat Layman *lib. 5. tract. 5. cap. 2. num. 8.* Hurtadus de *Sacrif. Missae, disp. 1. diff. 5.* Valquez in *3. p. tom. 3. disput. 227. cap. 3.* Cardinalis Lugo de *Poenit. disp. 16. sect. 2. num. 8.* Suarez *disput. 48. sect. 6. num. 9.* & alij: quia Sacrificium Missae, vt satisfactorium, seu vt remissiuum poenae temporalis ex opere operato, est institutum pro membris tantum Ecclesiae, quatenus mediante Sacramento Baptismi constituunt vnum corpus myticum visibile: ergo non potest offerri, vt satisfactorium, pro Defunctis Cathecumenis. Consequenter est certa: quia Cathecumeni nunquam fuerunt membra Ecclesiae, vt visibiles; sunt enim tales mediante signaculo visibilis Sacramenti. Difficultas autem residet in antecedente, quod sic probatur à paritate Sacramentorum, quae sub signis visibilibus instituta pertinent ad Ecclesiam, vt visibilem: nam medijs talibus Sacramentis fideles regenerantur, & nutriuntur in Ecclesia atque ad ea Sacramenta sunt instituta pro ipsis fidelibus constantibus Ecclesiam, vt visibilem: ita à pari, Sacrificium visibile debuit institui pro eisdem fidelibus, vt membris constantibus eandem Ecclesiam, vt visibilem.

6. Dices, per hanc rationem nimium à nobis probari: sequeretur enim, Sacrificium Missae non prodesse Defunctis baptizatis: quia, vt diximus, actu non sunt membra visibilia Ecclesiae militantis. Respondeo, satis esse, vt fideles baptizati, qui sunt in Purgatorio, fuerint membra visibilia Ecclesiae, & post mortem retineant characterem Baptismi: & idò speciali quadam ratione spectant ad Ecclesiam comparatiue ad fideles non baptizatos.

7. Verum haec omnia non efficiunt nobis: nam ego in hac resolutione non sum loquutus de applicatione Sacrificij Missae Cathecumenis faciendae, sed tantum de applicatione Indulgentiarum, de quibus capaces esse secundum probabilissimam sententiam Amici, & aliorum *superius* diximus. Et ita praeter Doctores à me ** alibi* citatos nostram sententiam tenet Trull. in *exposit. Cruc. lib. 4. dub. 6. n. 7.* & Ludou. à Cruz *disp. 2. dub. 8. n. 3.*

8. Et tandem pro coronide huius tractatus assero primò, praestare, vt fideles curent celebrari pro se Missas ante mortem, quam post. Ratio est primò: quia Missa applicata viuus non solum est satisfactoria, sed & propitiatoria pro peccatis conferendo varias gratias praeuinentes; & impetratoria variorum beneficiorum; sicque prodest non solum in vita, sed & post mortem: applicata vero defunctis, solum ferè est satisfactoria, cum Defuncti aliorum fructum non sint capaces. Hinc Gregor. *lib. 4. Dialog. cap. 38.* Turtior est via, vt bonum, quod quisque post mortem suam sperat agi per alios, agat ipse, dum viuunt, per se: beatus quippe est, liberum exire, quam post vincula libertatem querere. Secundo, qui in vita procurat dici pro se Missas, non solum recipit fructum illi à Sacerdote applicatum, sed alium etià ex opere operato correspondentem propriae cooperationi ad Sacrificium, sique maior, vel minor secundum maiorem, vel minorem cooperationem, vt *suo loco* dictum est. Tertio, qui dicit iubet Missas in vita, habet maiorem certitudinem, quòd actu dicantur, & recipiat fructum; illae verò, quae testamento post mortem relinquuntur, saepius ob incuriam parentum, aut etiam ipsorum Sacerdotum insolentiam manent: certum est autem, fructum Sacrificij ex opere operato, nonnulli vnquam applicari; nisi Sacrificio actu peracto, sicque licet defunctus testamento Missas dicendas reliquerit nihil tamè ei profuit, sed per satisfactionem totum debitum soluere debet. Vnde patet, còsanguineos, & sapienter Sacerdotes plurimum nocere animabus Purgatorij, Missae Sacrific. diu nimis retardando: dū interim anima in vanū refrigeriū expectas, grauissima patitur; & fortè tunc solum sunt Sacrific. eum debitam poenam exoluit. Non sunt tamen

ex doct. Rel. 42. gnanter 8. sed. contra ad lia.

* Alibi sup. hoc inf. in tr. 5. Rel. 35.

idēd, reprobandæ Missæ dicendæ post mortem, cum quisque usque ad extremum vitæ contrahat novas obligationes ad pœnas Purgatorij, quas bonum est per Sacrificia post mortem tollere. Et ita docet *Gregorius in Sum. mor. tr. 3. diff. 10. dub. 7. n. 76 & alij.*

9. Dico secundò, plus valere pro Defunctis Missas simul, & continuatè dictas, id est, si vna die dicantur; v. g. si omnes in vna die à quadraginta Sacerdotibus: quia plus valent ad celeriore liberationem animæ à pœnis Purgatorij, si Missæ dicantur plures in vna die, quàm si in pluribus diebus. Et ita docet *Antonius Raguccius de voce Canonicorum, & c. tract. de Missa, quæ. 1. 69. num. 1. & alij;* non hoc tamen damno Anniversaria relinqui solita à fidelibus tempore mortis: sed ego magis admonerem, vt Missæ quantocius celebrentur.

RESOL. XL.

De clausula apponi solita in Breuis Altaris priuilegiati. Volumus, quod si præsentatione, admissione, vel publicatione aliquid, vel minutum detur, vel sponte oblatum recipiatur presentes nullæ sint reipsa, an non obstante dicta clausula, possit quis aliquid dare, vel accipere pro præsentatione, admissione, aut publicatione Breuis Altaris priuilegiati?

Idem est dicendum de aliis Iubilæis, & Indulgentiis. Idem etiam pro collatione Ordinum, quorumcumque, aut examinatione, & de ordinario, & officialibus, quibus à Sede Apostolica committuntur dispensationes matrimoniales, & alia.

Et hoc etiam deseruiet pro explicatione verborum, quæ Gregorius XIII. apposuit in Bulla de Datis, & Promissis. Ex p. 9. tr. 2. Ref. 28.

§. 1. **D**ifficultas oritur ex dictis verbis, an, non obstante dicta clausula, possit quis aliquid dare, & accipere pro præsentatione, admissione, aut publicatione Breuis Altaris priuilegiati. Et sic dicendum de aliis Iubilæis, ac Indulgentiis: Et affirmatiuam sententiam docet nouissimè Pater Quintanaduenas in *Theol. mor. tom. 1. tract. 2. Appendicis, dub. 5. num. 5.* Primò, ait ille, titulo gratitudinis: quia, scilicet, gratum me exhibere volo Notario, Abbreuiatori, Referendario, vel cuius alteri officiali, quia sine vlla mora, & alacriter, præsentauit, expediuit, aut publicauit Pontificium indultum Indulgentias continens. Nec censendum est, Pontificem voluisse me auertere à gratitudinis actu, aut illius virtutis exercitio. Secundò, titulo laboris in ea impensæ: nimis enim defatigatus est in Iubilæo præsentando, & publicando, ac ita dignus est mercede sua. Tertio, ratione sustentationis: ex officio enim præsentandi, aut publicandi has Indulgentias aliter Officialis & salarium aliunde signatum non habet. Quarto, titulo redimendæ vexationis: scio enim Notarium, aut Officialem hunc minimè litteras expediturum: imò eas Indulgentias impediturum, nisi ei donum, aut pecunias porrigam. Nec credendum est, Pontificem velle, vt ob Officialis auaritiam, aut iniuriam, fauore ego priuer Indulgentiarum: neque quòd ipse Officialis premio scientiæ, ac corporali ipsius labori debito, & ad victum necessario priuer.

2. Neque obstant verba illa: *Vel sponte oblatum, eadem enim apponuntur in Tridentino, sess. 2. de reform. cap. 1. vbi dicitur: Quoniam ab ecclesiastico Ordine omnis auaritia suspicio abesse debet, nihil pro collatione quorumcumque Ordinum etiam clericalis Tonsuræ, nec pro sigillo: neque alia quacumque de causa etiam sponte oblatum, Episcopi, & alij Ordinum Collatores, aut eorum ministri, quouis prætextu accipiant.* Et tamen aliquo ex titulis assignatis aliquid dari, vel accipi potest pro Or-

dinum collatione, aut examinare. Et *Reginaldus hanc Tridentini prohibitionem explicans dicit: (Post ipsam collationem Ordinis liberaliter, ac sponte, non in compensationem oblatorum, recipi potest aliquid ab Episcopo, dummodo ab sit scandalum, & c. Sicut Episcopus 1. quæ. 2. & cap. Dilectus 2. §. finali, de simonia.) Similiter Ordinarij, & alij Officiales, quibus à Sede Apostolica committuntur dispensationes matrimoniales, & alia, prohibentur, ne quid etiam sponte oblatum recipiant: & non solum recipere, sed exigere hos posse pro labore, receptione, & examinatione testium, docent *Thomas Sanchez lib. 8. de matrim. disp. 1. 5. num. 11. & Salas de legibus, disp. 10. sect. 10. quod quidem introductum est consuetudine; nam, vt ex horum Doctorum mente Castrus Palaus tom. 3. tract. de Simonia, disp. 3. punct. 12. num. 12. (licet oppositum sentiat) ait, [Etsi in rescripto harum dispensationum habeatur, vt omnis spes cuiuscumque muneris, & præmij, etiam sponte oblato, deponitur, non ob inde fit, non posse laboris impensæ stipendium recipi: nam stipendium non habet propriè rationem muneris, neque præmij.]**

3. Tandem nullus sapiens sibi persuadebit, Pontificis mentem, & intentionem esse, quòd res ita magni momenti, ac est Indulgentiarum, & Iubilæorum lucratio, pendeat, tum ex re ita exigua, vt est largitio vel acceptio munusculi liberaliter dati, & iuste ex isto labore acceptum, tum ex improba officialis voluntate, nolentis Indulgentiarum indultum prætere, vel publicare nisi ipsius labore satisfaciatur, aut ex ignorantia munus, aut solutionem impendentis; vel ex ipsius liberalitate, & gratitudine. Præsertim cum omnibus palam sit, nihil expediri nisi, vel muneris, vel pecunie intercedant. Dubiumque sanè maximum de omnium Iubilæorum hanc clausulam continentium valore extaret, si omnis omnino, & quouis titulo acceptio prohibita esset per illam. Et hæc omnia docet *Quintanaduenas, vbi supra;* quæ etiam deseruiet pro explicatione verborum, quæ *Gregorius XIII. apposuit in Bulla de datis, & promissis.*

4. Sed non deferam hîc adnotare, negatiuam sententiam contra *Quintanaduenas*, mordicus sustinere *Andream Duallium, Doctorem Sorbonum, in p. 2. tract. de Indulgent. quæ. unica, art. 8. in fine,* cuius verba ego adduxi in tract. de Retentione Bullarum contra *Salgadum, resol. 2.* Ided tu cogita.

RESOL. XLI.

An quando in Altari priuilegiato conceditur, vt per Octauam omnium Sanctorum, & defunctorum dicenda sit Missa de Requiem, vt liberentur anima Purgatorij, sit in Dominica dicenda Missa de Requiem: & si non, an tunc Missa de Dominica idem priuilegium habeat?

Et an idem dicendum sit, si in Feria assignata 2. sit Indulgentia Altaris priuilegiati, si in ea Festum duplex incidit?

Et docetur Missas votinas, sicut Missas de requiem à Religiosis Mendicantibus posse dici quacumque die vetita Festo duplici, modo non sit Festi Domini Saboth. Ex p. 9. tr. 2. Ref. 29.

§. 1. **C**asus in puncto resoluit *Franciscus Syluius*, præstantissimus Sacræ Theologiæ Professor in inclita Academia Duacena, tom. 2. var. resolut. verb. Altare priuilegiatum, 1. vbi sic ait: [An, quando per Breue Apostolicum conceditur Altare priuilegiatum, sic vt per Octauam Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum Missa de Defunctis dicenda sit, liceat die Dominico infra istam Octauam, Missam de Requiem

Sup his Iubilæis & Indulgentiis inf. in §. Tadem. huius Ref. & late in aliis §§. annot. 1. dicti §.